

σμένους! Θεσσ. (Κανάλ.) Γρούμπιασα απάν' 'ς τ' αλέτρ' Στερελλ. (Φθιώτ. Φωκ.) Γρουμπιάδ' καμ' απ' τού κρύου σήμωρα αυτόθ. Γκρούμπιασι' ν' π' τὰ βάσανα κι τ'ς ἀρρώστιες Μακεδ. (Γαλάτ.) Πιρπατάει γκρουμπιάζοντας Μακεδ. (Πεντάλοφ.) Τί γρουμπιασισ' έτς'; Στερελλ. (Υπάτ.) Αὐτός εἶνι γρουμπιασμένους Στερελλ. (Περίστ.) Συνών. γ ο μ π ι ά ζ ω, κ α μ π ο υ ρ ι ά ζ ω.

γρουμπιάρης ἐπίθ. ἐνιαχ. γρουμπιάρ'ς Εὐβ. (Λιχάς) Στερελλ. (Περίστ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ ρ ο υ μ π ὶ ὁ ς καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ι ά ρ η ς.

Κυφός, κ α μ π ο ὕ ρ η ς ἔνθ' ἄν.: Αὐτός εἶνι γρουμπιάρ'ς Εὐβ. (Λιχάς) Ἐχ' τρία πιδιά γρουμπιάρ'κα Στερελλ. (Περίστ.) Συνών. γ ο μ π ι ά ρ η ς, γ ο μ π ι λ ο ς, γ ὁ μ π ι ο ς, γ ο μ π ι τ η ς, γ ὁ μ π ο ς 1, γ ο μ π ο υ λ ὁ ς, γ ρ ο υ μ π ὶ ὁ ς, κ α μ π ο ὕ ρ η ς.

γρούμπιασμα τό, Στερελλ. (Φθιώτ. Φωκ.)

Ἐκ τοῦ ρ. γ ρ ο υ μ π ι ά ζ ω.

Κύφωσις, κύρτωσις ἔνθ' ἄν.

γρουμπίνα ἡ, Στερελλ. (Περίστ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ ρ ο υ μ π ὶ ὁ ς.

Εἰς τὴν συνθηματικὴν γλῶσσαν τῶν ἐπαιτῶν, ἡ σύζυγος τοῦ κομμουνιστοῦ. β) Ἡ κομμουνίστρια.

γρουμπόπουλο τό ἀμάρτ. γρουμπόπ'λου Στερελλ. (Περίστ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ ρ ο υ μ π ὶ ὁ ς καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -π ο υ λ ο.

Εἰς τὴν συνθηματικὴν γλῶσσαν τῶν ἐπαιτῶν, τὸ παιδί τοῦ κομμουνιστοῦ. β) Ὁ μικρὸς κομμουνιστής.

γρουμπός ἐπίθ. γρουπός Μακεδ. (Δεσκάτ.) γκρουμπός Ἡπ. (Ζαγόρ. κ.ά.) Θεσσ. (Πήλ.) Μακεδ. (Βλάστ. Βογατσ. Βόιον Γαλατ. Δεσκάτ. Πελεκᾶν.) σγκρουμπός Χ. Χρηστοβασ., Διηγ. στάνης, 17 σγκρυβός Ἡπ. (Ἰωάνν. κ.ά.) γρουμπός Εὐβ. (Ἀνδρων. Στρόπον.) Θεσσ. Πελοπ. (Γορτυν. Σιβ.) Στερελλ. (Γραν. Ναύπακτ. Παρνασσ. Περίστ. Τριχων. Φθιώτ. Φωκ.) σγουρουμπός Ἡπ. σγκρουμπός Ἡπ. (Ἄρτ.) γκρούμπας Ἡπ. Θεσσ. Μακεδ. (Δεσκάτ.) γρούμπας Ἡπ. (Ραδοβύζ.)

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἐπιθ. γ ρ υ π ὶ ὁ ς.

Κυφός, κυρτός, καμπούρης ἔνθ' ἄν.: Εἶνι γκρουμπός αὐτός κι δὲν τὸν θέλω γι' ἄντρα Ἡπ. (Ζαγόρ.) Εἶνι γρουμπός οὐ καφάρδος Στερελλ. (Γραν.) Οὐ γρουμπός εἶνι οὐλου σκυφτά Εὐβ. (Στρόπον.) Ἄσ' του λεύτιρου τοῦ κουρμί σ', ἔτς' γρουμπός, φαίνεισι σὰ γέρονς αὐτόθ. Ἀνὸ γερόντους ποὺ κρατοῦσαν ὁ καθένας ἀπὸ ἓνα χοντρὸ ραβδί καὶ στήριζαν ἀπάνω τὸ σγκρυμπὸ κορμί τους Χ. Χρηστοβασ., ἔνθ' ἄν. Καλὸ εἶναι αὐτὸ τὸ γομάρ', μὰ ὀλίγο γκρυμπὸ Μακεδ. (Βογατσ.) Ἡ ραχιά τ' βοιιδιού ἔν' γρουμπή Στερελλ. (Φθιώτ. Φωκ.) || Αἰνίγμ. Νιὸς γρουμπός, γέρος παλληκᾶρι (τὸ φυτὸν πτέρις, κοινῶς φτέρη) Πελοπ. (Γορτυν.) Φούντά 'μαν νιός, ἤμαν γρουμπός, 'φούντα γέρασα, ἴσιασα (Συνών. μετὸ προηγούμε.) Θεσσ. Συνών. γ ο μ π ι ά ρ η ς, γ ο μ π ι λ ο ς, γ ὁ μ π ι ο ς, γ ο μ π ι τ η ς, γ ὁ μ π ο ς, γ ο μ π ο υ λ ὁ ς, γ ρ ο υ μ π ι ά ρ η ς, κ α μ π ο ὕ ρ η ς. β) Εἰς τὴν συνθηματικὴν γλῶσσαν τῶν ἐπαιτῶν, ὁ κομμουνιστής

Στερελλ. (Περίστ.): Οὐ γκόντ'ς γκλαβίζ' γρουμπός (γκόντ'ς = ὁ κύριος, τὸ ἀφεντικόν).

Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τοὺς τύπ. Γρυβὸ καὶ Γρυπὸ τὸ Ἡπ. (Πέρδικ.)

γρουμπούλης ἐπίθ. ἐνιαχ. Θηλ. γρουμπούλα Ἡπ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ ρ ο υ μ π ὶ ὁ ς διὰ τῆς ὑποκορ. καταλ. -ο ὕ λ η ς.

Ὁ ὀλίγον ἢ ἐλαφρῶς κυφὸς ἔνθ' ἄν.

γρουμπώνω ἀμάρτ. γρουμπώνου Εὐβ. (Στρόπον.) γκρουμπώνου Μακεδ. (Δεσκάτ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ ρ ο υ μ π ὶ ὁ ς.

Ἀρπάζω κάποιον ἀπὸ τὸ σβέρκο καὶ τὸν ὑποχρεώνω νὰ σκύψῃ, νὰ καμπουριάσῃ ἔνθ' ἄν.: Τοὺν γρούμπουσι κι χαζίε' νὰ τοὺν σκάσῃ (χαζίε' = παρ' ὀλίγον) Εὐβ. (Στρόπον.) Τοὺν γρούμπουσι κι τοῦ 'δουσι καμπόσις κατακιφαλιές αὐτόθ.

γρούντα ἡ, γκρούντα, Α. Ρουμελ. (Βοδεν.) Θράκ. (Σουφλ.) Μακεδ. (Δαμασκ. Κοζ. Κοντσ. Λιμπίν.) γρούντα Ἀλόνν. Εὐβ. (Ψαχν.) Ἡπ. (Ζαγόρ. κ.ά.) γρούδα Σάμ. γρούδα Ἐρεικ. Ἡπ. (Δωδών. Ζαγόρ. Ἰωάνν. Κουκούλ. Ξηροβούν. Πωγών. κ.ά.) — Ι. Βηλαρ., Ποιήμ., 81 γουρούδα Ἡπ. (Κόνιτς. Παραμυθ.)

Ἐκ τοῦ Σλαβ. *gruda* = σωρός, βῶλος. Ὁ τύπος γ ο υ ρ ο ὕ δ α συνεδέθη πρὸς τὸ τουρκ. *gurur* καὶ ἐτυπώθη ἐκ παραδρομῆς ὡς ἰδιαίτερον λῆμμα.

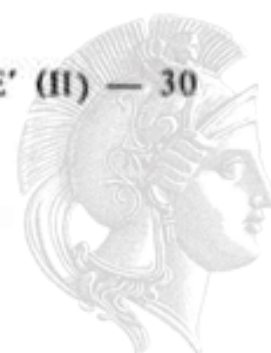
1) Σφαιρικὸν τεμάχιον τυροῦ ἢ σακχάρεως ἢ ἄλατος κ.τ.δ. ἔνθ' ἄν.: Μιὰ γρούδα τυρὶ Ἡπ. Ἐφαα μιὰ γρούδα τυρὶ καὶ χόρτασα Ἡπ. (Ζαγόρ.) Μέσ' 'ς τ' ἄσκι ἦταν κι κάμπουσις γρουδὶς τυρὶ αὐτόθ. Τό 'βγαλα κι τό 'δουκα μιὰ μιγάλ' γρούδα τυρὶ ἀπὸ τ' ἄσ'κι Ἡπ. (Κουκούλ.) Πηγαίνουν 'ς τὴ βρύσ' κι ρίχνουν ἓνα κόλιαντον κι μιὰ γκρούντα τυρὶ (κόλιαντον = μικρὴ κουλλούρα ψωμιοῦ) Μακεδ. (Κοζ.) || Ποίημ.

Σὲ δέντρο ἀπάνω ὁ κόρακας | ἐκάθησε ἀπετώντας

'ς τὴ μύτη του βαστώντας | μιὰ γρούδα ἀπὸ τυρὶ

Ι. Βηλαρ., ἔνθ' ἄν. Συνών. γ ρ ο μ π ἰ ὁ ς 2, γ ρ ὁ μ π ο ς 2, γ ρ ο μ π ο ὕ λ ι 2. 2) Κόμβος, θρόμβος, βῶλος Ἡπ. (Ζαγόρ. Κουκούλ. κ.ά.): Ἀνακάτιφι καλὰ τοῦ κουρκούτ', γιὰ νὰ μὴ γέρον γρουδὶς Ἡπ. (Κουκούλ.) Πβ. γ ρ ο υ ν τ ι ά ζ ω 1. Συνών. γ ρ ο μ π ἰ ὁ ς 1, γ ρ ὁ μ π ο ς 1, γ ρ ο μ π ο ὕ λ ι 1.

3) Μεταφ., πᾶν τὸ ἀμελῶς συνεστραμμένον εἰς σφαιρικὸν σχῆμα Ἐρεικ. κ.ά.: Ἐγίνηκε γρούδα τὸ καπέλο σου (ἔγινε κουβάρι, τσαλακώθηκε πολὺ) Ἐρεικ. β) Ἐπὶ ἐμφύχων, ἀνθρώπων καὶ ζώων, συσφίγγομαι συσπειρούμενος, κ ο υ λ ο υ ρ ι ά ζ ο μ α ι Ἡπ. (Δωδών. Ζαγόρ. Ἰωάνν. Ξηροβούν. Πωγών. κ.ά.) Θράκ. (Σουφλ.): Μαζώθηκε γρούδα 'ς τὸ στρώμα ἀπὸ τὰ ρεματικά - ἀπὸ τὰ γεράματα Ζαγόρ. Τί πλάγιασες ἔτσι γρούδα; Πωγών. Ἡ γάττα κοιμάται γρούδα Ἰωάνν. Μ' ἔμασι γρούδα 'ς τ'ν ἄκρ' Δωδών. || Φρ. Ἐγινε μαζώθηκε γρούδα (ἐκυρτώθη ὑπὸ τοῦ γήρατος ἢ ἐξ ἄλλης αἰτίας) Ζαγόρ. Συνών. φρ. μ α ζ ε ὕ τ η κ ε κ ο υ β ἄ ρ ι - σ ω ρ ὁ ς. Τὸν ἔφερε γρούδα (=τὸν ἐσκότωσε) Ξηροβούν. Μ' ἔμασις γκρούντα τὴμ ψ'χήμ' (= με ἐστενοχώρησε) Σουφλ. 4) Μακρὰ κόμη ἢ χαίτη, ἀ φ έ λ ε ι α, τ ο ὕ φ α μαλλιῶν Ἀλόνν. Εὐβ. (Ψαχν.) Σάμ.: Τί διάλογο τ' ἄφ'σες τὰ μαλλιά σ' ἔτς' γρούντα; Εὐβ. (Ψαχν.) Ἡ γρούδα αὐτ'νοῦ τ' ἄλογου εἶνι, νὰ μὴ βασκαθῇ, θαῦμα! Σάμ. Θὰ σὶ κόψου τ'ν ἀφέλεια σ', τ'ν γρούντα σ' Ἀλόνν. Δέ bās νὰ τ'νὶ κόψ'ς λ'γάλ' αὐτὴν τὴ γρούδα, κι δὲ βουρῶ νὰ σὶ βλέπου πλιά; Σάμ.

Ἡ λ. καὶ ὡς ἐπὶ τῶν. ὑπὸ τοῦς τύπ. Γρουντᾶς Εὐβ. (Ἀλι-
βέρ.) Στερελλ. (Ἀλάρτ.) Γρουντᾶς Ἀθῆν. Εὐβ. (Μαντούδ.)
Στερελλ. (Ἀταλ. Λεβάδ.) καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τὸν τύπ.
Γρουντῆς Ἡπ. (Δωδών.)

γρουντιάζω ἐνιαχ. γρουντιάζω Ἡπ. (Βίτσ. Ζαγόρ.
Κουκούλ. Ξηροβούν. Πωγών.) Ἰθάκ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. γρουντᾶ, παρὰ τὸ ὅπ. καὶ γρουντᾶ,
καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ι ἀζω.

1) Γρουντιάζω 1, βολιάζω 3, σχηματίζω θρόμ-
βους ἢ κόμβους Ἡπ. (Βίτσ. Ζαγόρ. Κουκούλ. Ξηροβούν.)
Ἰθάκ.: Δὲν τ' ἀνάδιφες τοῦ κουρκούτ' κὶ γρουντιάσι Βίτσ.
Κάπου δὲν τοὺν ἀνακάτιφα καλὰ τοὺν τραχανᾶ 'ς τοῦ
βράσ'μου κὶ γρουντιάσι Κουκούλ. Ἀνακάτιφ' τοῦ κουρ-
κούτ' νὰ μὴ γρουντιάσ'! Ζαγόρ. Συνών. βλ. εἰς λ. γρουν-
τιάζω 1. 2) Κυρτοῦμαι ὑπὸ τοῦ γήρατος ἐνθ' ἄν. β)
Κοιμοῦμαι γρουντᾶ, δηλ. συνεσπειρωμένως Ἡπ. (Πω-
γών.) : Ἀκόμα δὲ γρουντιάσ' ὁ γέροντας :

γρουντιάσμα τό, ἐνιαχ. γρουντιάσμα Ἡπ. (Πωγών.)
Νάξ.

Ἐκ τοῦ ρ. γρουντιάζω.

Ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ γρουντιάζω,
τὸ ὅπ. βλ.

γρουντιῖδι τό, ἐνιαχ. γρουντιῖδ' Μακεδ. (Κοζ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γρουντᾶ.

Παχύρρευστος οὐσία πεπηγμένη ἢ πλήρης θρόμβων (πβ.
γρουντᾶ 2) ἐνθ' ἄν.: Κρουντιῖδ' γίν'γι τοῦ γιαιούτ'
Μακεδ. (Κοζ.)

γρουντος ἐπιθ. ἐνιαχ. γρουντους Εὐβ. (Ἀκρ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γρουντᾶ.

Ἐπὶ ἐρίου, βραχύ, οὖλον καὶ σκληρόν, ἐνθ' ἄν.: Τοῦ
γρουντου τοῦ μαλλὶ δέ γὰρ γιὰ τίπουτα Εὐβ. (Ἀκρ.) β)
Κατ' ἐπέκτασιν, τὸ πρόβατον τοῦ ὁποίου τὸ ἔριον εἶναι ὡς
ἀνωτέρω ἐνθ' ἄν.: Τοῦ μαλλὶ τ'ς γρουντᾶς τ'ς βάκρινας νὰ
δου βάλ'ς χώρια Εὐβ. (Ἀκρ.)

Ἡ λ. καὶ ὡς ἐπὶ τῶν. ὑπὸ τὸν τύπ. Γρουντος Ἀθῆν.

γρουντιά ἡ, Π. Βλαστ., Ἀργῶ 302, 337 — Λεξ. Δη-
μητρ.

Ἐκ τοῦ θέμ. τοῦ ἄορ. τοῦ ρ. γρουντιάζω καὶ τῆς παραγωγ.
καταλ. -ι ἀ.

Ὁ γρυντισμὸς ἐνθ' ἄν.: Ποίημα.

Σὰ νυχτώσῃ 'ς τὰ καντούνια καὶ ὑπνιαστοῦνε τὰ σπαρτά,
δρασκελῶντας σὰν ἀγρίμι μὲ γρουντιά κὶ ἀνταραμὸ
τρέχει ὁ Χάρος μακελλάρης, ματωμένος καὶ λεβδὸς
(λεβδὸς = μελανιασμένος, κατάχλωμος) Π. Βλαστ., ἐνθ'
ἄν. 302. Συνών. γρουντιάξιμο, κρουντιάξιμο, σκουντιάξιμο,
σκουντιάξιμο. β) Γόγγυσμα, μουρμούρισμα Λεξ. Δημητρ.

γρουντιάξιμο τό, Κεφαλλ. — Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ θέμ. τοῦ ἄορ. τοῦ ρ. γρουντιάζω καὶ τῆς παρα-
γωγ. καταλ. -ι ἀ.

Γρουντιάξιμο, τὸ ὅπ. βλ., ἐνθ' ἄν.

γρουσουζάγρα ἡ, Κρήτ. (Σητ. κ.ά.) γρουσουζάγρα
Κρήτ. (Σητ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γρουνσουζῆς καὶ τῆς παραγωγ. καταλ.
-ἀ γρ α.

Ἡ κακοτυχία ἐνθ' ἄν.: Μεγάλη γρουσουζάγρα μᾶς ἦρθε
τῷ γακομοίρῳ ἐδὰ-ἐδὰ Κρήτ. Συνών. ἀναποδιὰ 1γ,
γρουνσουζιά 2.

γρουσουζάνθρωπος ὁ, Λεξ. Δημητρ. γρουσουζάν-
θρωπος Ρόδ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γρουνσουζῆς καὶ τοῦ οὐσ. ἄνθρω-
πος.

1) Γρουνσουζῆς 1, τὸ ὅπ. βλ., Λεξ. Δημητρ.

2) Γρουνσουζῆς 3, τὸ ὅπ. βλ., Ρόδ.

γρουσουζεύω, ὀγρουσουζεύω Κρήτ. (Κίσ.) Λεξ.
Μπριγκ. γουρσουζεύω Κρήτ. Κύπρ. ὀγρουσουζεύω Κρήτ.
(Νεάπ.) γουρσουζεύου Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀκαρναν.) ὀγρουσ-
ζεύου Μακεδ. (Θεσσαλον.) γρουσουζεύω κοιν. γρουνδουζεύω
Πελοπ. (Βερεστ.) γρουσουζεύου Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀκαρναν.)
κ.ά. γρουσουζεύω Ἀνδρ. Κρήτ. γρουσουζεύω Κ. Μπαστ.,
Ἀλιευτ., 116 βουρσουζεύω Κύπρ. Μέσ. γρουσουζεύομαι
Ἀνδρ. Μετοχ. γρουσουζεμένος Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γρουνσουζῆς.

1) Ἐπιφέρω, προσάπτω διὰ τῆς ἐμφανιστέως μου ἢ διὰ
λόγων κακοτυχίαν εἰς τὴν ἐκβασιν ἔργου τινὸς κοιν. : Πᾶψε
καὶ μοῦ γρουσουζεύεις τὴ δουλειὰ μὲ τὴ γκρίνια σου κοιν.
Τὸν εἶδα πρωτὶ-πρωτὶ μπροστά μου καὶ μοῦ γρουσουζέψε τὴν
ἡμέρα Ἀθῆν. Μὲ γρουσουζέψες, ἄμα ἦρθες Ἀνδρ. Δὲ
βρέπει νὰ δόνε γλέπουμε τὸ πρωὶ πού σηκωνόμαστε, γιὰτὶ
θὰ μᾶς γρουνδουζέψη οὐλὴ τὴν ἡμέρα Πελοπ. (Βερεστ.)
Μὴ δόνε ξανοίγης, γιὰτὶ τότε γρουσουζεύεις καὶ δὲ σκοτώ-
νει πρᾶμα (=τίποτε) λέγεται ἐπὶ κυνηγῶν Κρήτ. Ἐγρου-
σουζέψες τονε, γιὰ 'κειονὰ δὲν ἐσκότωσε τὸ λαγὸ αὐτόθ. ||
"Ο,τι καὶ νὰ δῇ τ' ἀμμάτι τζῆ τ' ὀγρουσουζεύει καὶ γῆ
χαλᾶ γῆ μαθαίνεται Κρήτ. (Κίσ.) — Πιότερο ὅμως ἀπ' ὅ-
λα 'κεῖνος ὁ λόγος τοῦ εἰρηνοδίκη, πὼς κάθε μέρα θὰ τοῦ
γρουσουζέψε τὴ δουλειὰ μὲ ρωτήματα καὶ παραγγελίες
πού λογαριάζονται γρουσουζιά ἀπὸ τοὺς φραῆδες, βούζε-
στὰ ἀφτιά του σὰ φοβέρα Κ. Μπαστ., Ἀλιευτ., 116. Φρ.:
Μὴ γρουσουζεύης (μὴ κακομελετᾷς) Μύκ. Συνών. γρουν-
σουζιά 1 αἶνω. 2) Διάγω ἐν ὀκνηρίῳ, καθίσταμαι ὀκνη-
ρὸς Κρήτ.: Ἐγρουσουζέψε ἀπὸ τὴ δεβελιά καὶ δὲν εἶναι
μόνο γιὰ νὰ τρώῃ. Νὰ 'ναι ὁλωνῶν τὰ κοπέλια 'ς τὴ φωτιά
κ' ἐμένα τὸ δικό μου νὰ κάθεται νὰ γρουσουζεύῃ ἔπαιε,
μὴ στάξῃ καὶ μὴ βρέξῃ (δὲν εἶναι μόνο = δὲν εἶναι
παρὰ μόνο). 3) Παρεκκλίνω ἠθικῶς, κακοσυνηθίζω, κακο-
μαθαίνω Κρήτ. Μακεδ. (Θεσσαλον.)—Χ. Παλαῖς., Τὸ παράπ.
τοῦ τσουροῦ, 7: Ἐγρουσουζέψε καὶ δὲν ἔχει 'νεμαζωμὸ 'ς τὸ
σπίτι Κρήτ. Νὰ φρουδιάσης τὴ μάδρα ἀπὸ 'κεὰ πού πη-
δοῦνε, γιὰτὶ δὰ πορίσουνε πάλι ἀπόψε καὶ γρουσουζέψανε
ὁλότελα (νὰ φρουδιάσης = νὰ φράξης μὲ κλάδους) αὐτόθ.
Σῆμιρα ἀκρίβεια πούλλη κ' ἡ κόσμους ὀγρουσουζέψιν Θεσ-
σαλον. || Ποίημα.

Γιὰτὶ ὁ κόσμος ὥσπου πᾶ' πολ-λά 'ν' νὰ γουρσουζέψη
τ'σ' ἡ πίστη μας πού 'ν' ἡ ὀρθὴ τέλεια 'ν' νὰ πατ-τα-
λέψη

(πολ-λά 'ν' νὰ = πολλὰ ἐνὶ νὰ = πολλὰ θὰ) Χ. Παλαῖς.,
ἐνθ' ἄν. 4) Μέσ. αὐτοπαθ., ὀργίζομαι Ἀνδρ.: Μὴ γρου-
σουζεύεσαι! 5) Βρωμίζω, λερώνω Κρήτ. (Κίσ. Νεάπ.
κ.ά.): Ἐβήκανε οἱ ὀργιθες 'ς τὸ σπῖτι καὶ μοῦ τ' ὀγρουσου-
ζέψανε μὲ τσί κοντσουλῆς Νεάπ. β) Καθίσταμαι βρώμικος

